

[Villumsen.]

vet efter en Resolution, der blev vedtaget i Marts 1935 paa De samvirkende Sogneraadsforeningers Aarsmøde, og der er naturligvis noget dér, man kan diskutere, nemlig den Trediedel, som det i Henhold til Loven paahviler Kommunerne at udrede i Forhold til Indbyggertallet. Vi kan naturligvis være enige om, at Indbyggertallet i Almindelighed ikke er Udtryk for Kommunernes økonomiske Bæreevne, men naar nu det er saa uretfærdigt — det gaar jeg ud fra, at Venstre finder —, hvorfor stiller man saa ikke Forslag om helt at ændre Grundlaget, saaledes at Halvdelen kom til at hvile paa den personlige Skat og Halvdelen paa Grundværdierne? for enten er dette Princip rigtigt eller forkert, og er det forkert, burde man ikke bibeholde $\frac{1}{6}$.

Hvad angaar Ændringerne i Folkeforsikringsloven, gaar den foreslaaede Ændring til § 17 ud paa, at Udgifterne ved Fribeholdning kan anmeldes til mellemkommunal Refusion. Det er en Ændring, der maa ske kan tales om. Det er jo et Retfærdighedskrav fra Landkommunerne, som i mange Henseender har store Udgifter til Fribeholdning, og hvis Venstre vil stille sig imødekommende over for de Ændringer, vi har foreslaaet til Forsorsloven og Folkeforsikringsloven, er det muligt, at der kan tales om denne Ændring.

Ved de til § 65 foreslaaede Ændringer, hvorved $\frac{2}{7}$ ændres til $\frac{1}{7}$ for Refusionsforbundet og $\frac{4}{7}$ til $\frac{5}{7}$ for Staten, vil en halv Snes Millioner Kroner blive flyttet. Jeg ved ikke, hvordan Venstre har tænkt sig dette Beløb dækket — det fremgaar hverken af Forslag eller Bemærkninger —, men det er vel Mening, at de Udgifter, der følger heraf, de Udgifter, der følger af Ændringerne i Arbejdsløshedsforsikringslovens §§ 13, 19 og 38, hvorved et lignende Beløb flyttes, skal afholdes gennem Formue- og Indkomstskatten til Staten.

Venstre gør i Bemærkningerne det økonomiske Resultat af disse Ændringer op. Det viser sig, at Hovedstaden ingen Lettelse faar, men hvis min Formodning om, at Udgifterne fremtidig skal afholdes gennem Statsskatteloven, holder Stik; er det overvejende sandsynligt, at Hovedstaden vil faa en øget Skattebyrde paa 6—7 Mill. Kr., Købstæderne vil faa en Lettelse paa 2,3 Mill. Kr. og formentlig en øget Skattebyrde af et lignende Beløb som det for Hovedstaden nævnte, medens Sognekommunerne vil blive lettet for 16,4 Mill. Kr. mod naturligvis at maatte betale et lignende Beløb som det, jeg har nævnt for

de to andre Kommunegruppers Vedkommende. Jeg synes, det er en meget ensidig Maade at løse Problemet paa. Derfor kan mit Parti ikke medvirke til Gennemførelse af de af Venstre stillede Forslag, men jeg maa i Lighed med mit Partis Ordfører vedrørende Forslaget om en fælleskommunal Udligningsfond anbefale dette Forslag.

Edvard Sørensen: Som Overskrift over det Forslag om en fælleskommunal Udligningsfond, der er til Behandling, stod der i Pressen: Kommunerne lettes for 74,5 Mill. Kr., og der er sikkert mange Kommunal-mænd, der med meget stor Glæde har set denne Overskrift. I en Tid, hvor de fleste Kommuners Budgetter er meget haardt anspændt, ja, for manges Vedkommende over Bristepunktet, er det naturligt, at der spejdes efter Lettelse; men er Vejen, der foreslaas her, den rigtige, og løser den Vanskelighederne? Efter min Opfattelse er det tvivlsomt. Der skal efter Forslaget udskrives nye Skatter til et Beløb af 73,5 Mill. Kr. paa omtrent det samme Grundlag som hidtil, hvilket vil sige, at den reelle Lettelse bliver 1 Mill. Kr. Det vil jo nok for adskillige Kommunal-mænds Vedkommende tage noget af Glæden over Overskriften, ikke mindst naar det ses, at Ministeren ved Fremsættelsen har udtalt — det findes Spalte 2945, og jeg beder om Formandens Tilladelse til dette og enkelte andre korte Citater —: „Der vil selvfølgelig være et meget stort Antal Kommuner, som hører til Mellemlassen, Gennemsnitskommuner, hvor der kun vil foregaa ringe eller slet ingen Forskydning.“

Hvad selve Problemet Udligning angaar, er mit Parti interesseret i, at dette løses paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade, idet vi erkender, at der, som Ministeren i sin Fremsættelsestale gjorde opmærksom paa, er mange forskellige Forhold, der gør det paakraevet, at der sker en vis Udligning Kommunerne imellem, saaledes at de velhavende Kommuner, saavel Købstæder som Sognekommuner, maa yde et Offer til de fattige Kommuner, men det Grundlag, hvorpaa Udligningen skal foregaa, maa være saaledes, at Byrderne falder dér, hvor Bæreevnen er. Det vil sige, at Byrderne i meget høj Grad maa udlignes paa Grundlag af Indkomsterne, og endvidere, at den Omordning, der sker, maa gennemføres saadan, at Ansvaret i de enkelte Kommuner ikke forflygtiges.

Vi er af den Opfattelse, at de Forslag, vi har stillet, anderledes effektivt vilde fremme den Opgave, der foreligger. Venstres